

Dr. Alojz Kraigher:

Pustna noč.

Burka v enem dejanju.

Osebe:**Gospod glavar,****Polonij Struga,** okrajni šolski nadzornik,**Genovefa,** njegova žena,**Gizela,** njegova hči,**Meta,** služkinja,**Maškare:** gospodje v kostumih hudičev, dame kot angeli.**Prizorišče:**

Stanovanje nadzornika Struge. Velika soba, spalnica in delavnica obenem. Zadaj v sredi glavni vhod, na desno vrata v Gizelino sobo, na levo okno. Polovica sobe, od vrat do srede odra, je pregrajena s špansko steno. Vrata so na desni od nje. Na levi dve veliki zakonski postelji z nočnima omaricama. Na zidu nad njimi preprosta madona z večno lučico. Konec postelj umivalnik. Pred oknom pisalna miza. Spredaj na desni obedna miza s stoli in divanom. V desnem kotu zadaj lončena peč; poleg nje na eno stran kredenca, na drugo omara za knjige. — Na pisalni mizi goreča svetilka, razmetani spisi. Na obedni mizi ostanki večerje. Krožniki, steklenice, kozarci. V peči prasketa ogenj.

Prvi prizor.**Struga, Meta.**

Struga (kadi iz pipe in se korači po odru v pisani nočni halji. Včasi sede k pisalni mizi in brska po aktih; zapiše par opazk, pa zopet vstane; baše pipo, jo iznova prižiga, pa gre k peči in nalaga drva na ogenj. Zeha široko): O-o-ah! Dolga bo noč.

Meta (pride iz Gizeline sobe z velikim vrčem vode v rokah. Zaloputne vrata za seboj; srdito): Zdaj se spet prične! (Začuje se šum oddaljene godbe.) Zz ... zz ... Kakor bi vlekel dreto skozi ušesa in bi tolkel s kladvecem po zobeh! Ali naj človek leže v tem šundru? Saj ne bo miru do belega dne! (Naliva vodo v kanglje na umivalniku.)

Struga: Lezi na ušesa in zaspí, godrnjalo!

Meta: Ker je mogoče spati pri tem hrušču, kaj ne? Zakaj se pa tudi vi ne vležete? (Odgrinja postelje:) Ali ne vem, kako je bilo na Silvestrov večer? Celo noč sem se valjala brez spanja. Vse se sliši iz dvorane spodaj, ko so stene kot papir. Vsako godalo posebej se sliši. In tisti bas — to je kakor bi drgnil po stenah, ne po strunah. Pa saj je že cela Sodoma in Gomora v trgu, odkar je prišel ta antikrist!

Struga: Antikrist?

Meta: Ali ni kuhan in pečen pri vas? Mogoče vam še zasnuhi Gizelico?

Struga: Ali si noro, babše? Gospod okrajni glavar — antikrist?! Še v ječo te vržejo.

Meta: Kdaj je že bilo toliko razbrzdanosti pri nas kakor letos, ko je prišel ta babji nabore? Naša Gizelica — seveda! — mora biti najimenitnejša in najlepša, ker jo obraja gospod glavar! Vi ji pa vse dovolite, razposajenki. Jaz sem samo radovedna na obresti, ki jih vrže njena lepota!

Struga: Tiho, pokora! Ali si pripravila samovar za čaj, če bi bilo treba, ko se vrnejo?

Meta (brska po ognju): Sem. Tu je na kredenci. Ali to vam pa povem: Če še ostanete v tem stanovanju, si porečemo adijo in naj sem tudi že deset let pri vas. Lahko noč! (Odide.)

Drugi prizor.

Struga sam.

(Ko je Meta odprla vrata, je močnejše zabučalo iz spodnjih prostorov: rajanje, šum in godba. Potem zopet mirnejše.)

Struga (sede k pisalni mizi, privije luč in popravi senčnik. Iztrka pipo, jo iznova nabaše in prižge. Si natakne počasi naočnike in poišče nekaj aktov. Puhajoč): Šentpavelski nadučitelj! (obrača spis in maje z glavo). Njegovi purani so sicer delikatni . . . tudi koline pošlje po dvakrat . . . Že ve zakaj; že ve zakaj . . . O-o-ah! (Se nasloni vznak in zeha:) Maškarada! Gospod glavar nas resnično še vse narobe obrne. — Antikrist!? — (Mlaskne zadovoljno z jezikom:) T-a! T-a! Ampak naša Gizelica . . . malo ga je zmešala! Stavim svojo glavo, da ga je malo zmešala. Vederemo! (Se zopet skloni k aktom:) Učiteljica v Zatrstu — dopusta! Hm? Sumljiva reč! Čemu dopusta? (Obrne hipoma glavo k vratom in posluša. Godba je močno zadonela, nekdo je moral odpreti duri na hodniku.)

Tretji prizor.

Struga, gospod glavar.

Glavar (pogleda najprvo samo z glavo na oder; ko vidi, da je skočil Struga od pisalne mize, vstopi naglo in nervozno. Kostumiran je kot hudič, z rožički itd.; krinko drži v roki. Hlastno, vendar malo negotovo): Nikar se ne prestrašite, gospod nadzornik!

Gospodični Gizeli je malo slabo postalo. Nič posebnega, ne, ne! Takoj pride z gospo mamá.

Struga (cepeta — v zadregi radi nočne suknje, odgrnjenih postelj — in jeclja od servilnosti): Kakšna čast, gospod glavar! Vi sami pridete povedat ... ob tej uri! Oprostite!

Glavar: Nobenega vznemirjanja, gospod nadzornik! Mala želodčna indispozicija, jutri bo že dobro. Ali jih še ni? Takoj prideta. Kakor rečeno: hladnokrvnost, gospod nadzornik! Zelo bi mi bilo žal, ko bi bilo kaj resnega; pa saj je malenkost: želodčni krči ali kaj takega! — Ali je postelja gospodične hčerke že ...

Struga: Vse v redu, visokorodni, vse je pripravljeno! Kako sem vam hvaležen za to skrb ... Taka čast, gospod glavar!

Glavar: Bal sem se, da bi se prestrašili, če vam kar tako nenadoma ... nesreča ... v hišo ...

Struga: Kako bi se ne prestrašil? Gizelica se je najbrže s krofi ... Hoho, jo že poznam — sladkosnedko! ... In gostilniška mast — saj vemo!

Glavar (hiti v predsobo): So že tu, gospod nadzornik! Poglejte, če je postelja v redu!

Struga (zmeden; ne ve, ali bi šel naproti, ali bi šel gledat posteljo): O ...

Četrty prizor.

Prejšnja. Gizela in Genovefa.

Gizela (pride hitro, nervozna in sitna, z masko na obrazu. Kostum kot angel. Glavar se mota krog nje. Ona si strže krinko z obraza): Pustite me, prosim! Čemu hodite tu sem? Da bodo stikali glave in brusili jezike! ... In bogve, kaj ste natvezili papanu! Nič ni posebnega, papa, nikar ne veruj! Malo ščiplje me.

Struga (se grabi za glavo od zgražanja): Ali ne vidiš, s kom govoriš? Z gospodom glavarjem — pa tako? Ne zamerite, visokorodni, menda ...

Glavar: Ne, ne, gospodična je bolna. Ali ne bi ... Morda bo treba v posteljo, gospodična?

Gizela: Ah, pojdite že vendar! Pogrešali vas bodo. Ali ne vidite, da me kompromitirate?

Genovefa (velika in debela; kot gardedama v šumečem damastu): Treba je teh komedij! Kje se to spodobi? Že zopet krofi — seveda! In potem se še vrti kakor nora ... Kje imaš tiste kapljice, Polon?

Struga: Hofmanove kapljice! Precej, precej! Oprostite, gospod glavar!

Glavar (ne ve, kako bi pomagal): Ali ne bi . . . vseeno, gospodična . . .

Genovefa: In vpričo gospoda glavarja . . . (jo sune pod rebra): Kako se pa obnašaš? Ali ne vidiš? . . . Torej kaj ti pravim?

Gizela: Jaz se peljem v bolnišnico, papa. Pelji me na kolodvor!

Glavar: Saj ni nobenega vlaka pred jutrom. O, o . . .

Struga (pride s kapljicami in jih vlije na košček sladkorja): Hitro ti odleže, dušica!

Gizela (mu pade okrog vratu, da odleti sladkor po tleh; jokajoč): Papa, papa, nikar mi ne zameri! Jaz nesrečnica . . . (Ga nenadoma zopet pahne od sebe:) Saj si ti tudi kriv! Vsi mu visite na škricih, (se namrda proti glavarju:) ko da bi bil kak princ.

Glavar (se v največjem strahu skloni k njej in se izpozabi): Ljubica, ubogaj me! Ali te nesem v posteljo?

Gizela (hiti v svojo sobo): Pusti me, pusti me! Sama grem . . .

Peti prizor.

Prejšnji brez Gizele.

Struga (gleda presenečeno v ženo).

Genovefa (mu reže obraze in kima z glavo): Tikata se, kaj ne? Tako daleč je že stvar! In ti si bil slep! Ali ti nisem vedno pravila, da si slep? (Se s truščem zavalji na stol:) Tu imamo torej predpustnico!

Struga (vije roke): Ali kaj se je zgodilo, za božjo voljo? Genovefa? Gospod glavar? (Trka na hčerina vrata:) Ali smem k tebi, Gizela? Moja sladka Gizelica!

Gizela (zunaj, ježno): Ne, ne! Nikogar ne rabim.

Struga: Ali pošljemo po zdravnika?

Glavar (leta po odru in se drži za glavo): O! O! . . .

Struga: Kako sem vam hvaležen, gospod glavar, za to sočutje!

Genovefa: Torej molči, motovilo! — Kaj naredimo, glavar?

Struga (prestrašeno): „Glavar“!?

Genovefa: Bodi no tiho! Kdo je odgovoren, gospod glavar?

Glavar (mučno): Odgovoren? Kdo je odgovoren?

Genovefa: Zdaj vidim dobro, kako reč stoji. Za mojim hrbtom ste si torej dovolili? . . . Fu! Da ste me prekanili! . . .

Struga (dreza ženo): Ali ne boš pametna? Kaj se ti blede ali kaj? S kom govoriš? Oprostite, gospod glavar, (tiho njemu:) menda je... (Napravi značilno gesto.)

Glavar: O! O! (Trka na Gizelina vrata:) Ali ne smem, gospodična?

Gizela (zunaj): Proč, proč od kljuke!

Glavar (tiho Genovefi): Ali bi poslali po...?

Genovefa (vstane): Ba! Toliko se tudi sama razumem.

Struga: Kaj se godi, za boga? Ali mi ne skrivate nekaj?

Glavar (nestrpno): Ne, ne, gospod nadzornik! Hladnokrvnost! Hladnokrvnost! (Nenadoma odločno:) Saj veste, jaz ljubim red v uradu. (Stopi hitro k vratom na levi in izgine k Gizeli.)

(Zunaj: vzклик Gizele, potem nerazumljiv njen hiter in srdit glas.)

Šesti prizor.

Struga, Genovefa.

Struga (presenečen in zmeden): Ali sanjam? Ona je že morda v postelji!

Genovefa: In kar tako, kajneda? Kje si pa imel oči do danes?
(Gizela zastoka zunaj.)

Struga (prestrašen): Zakaj ne pošljemo po zdravnika? Ali ni kaj hujšega? — Jaz pokličem Meto in jo pošljem.

Genovefa: Nič ne kliči! In glej, da ostane tajno vse skupaj! Ali še vedno ne razumeš? — O, teslo zabito! (Odide h Gizeli.)

Sedmi prizor.

Struga, potem glavar.

Struga: Kaj se godi? — Če bi umrla? Moja Gizelica!... (Hoče za ženo.)

Glavar (ga potisne nazaj): Nič ni hudega, gospod nadzornik. Nikar se ne vznemirjajte!

Struga: Kaj je, gospod glavar? Imejte usmiljenje, gospod glavar! Kaj se je zgodilo na plesu? Ali je kaj takega vžila? Strup?

Glavar (ki je zdaj mirnejši): Kako vam naj odgovorim na vse naenkrat? (Ga potrepilje pokroviteljsko po rami:) Hladnokrvnost, gospod nadzornik! Malo potrpljenja in malo zaupanja v nas! Saj še ne pojde svet v franže!

Struga: Ali...

Glavar: Nič: ali. Saj vidite, da se tudi jaz ne vznemirjam. Tu zdaj sedite, jaz vas lepo pripravim! Samo ne uganjajte mi komedij!

Osmi prizor.**Prejšnja, Genovefa.**

Genovefa (pride z zavihanimi rokami od Gizele in gre preko odra v predsobo. Mimogrede): Ne nori, Polon! Bu, kako si prismojen! Ne vidiš, da te gleda gospod glavar? Pametno se obnašaj! (Glavarju, ki hoče zopet h Gizeli:) Ne noter, glavar! Takoj se vrnem. (Odide zadaj.)

Deveti prizor.**Prejšnja, brez Genovefe.**

Glavar: Kako pa urad, gospod nadzornik? Vse v redu? Je prišlo kaj novega danes?

Struga (se postavi po vojaško): Vse v redu, milostivi gospod! Oprostite!

Glavar (stopi k pisalni mizi in vzame akt v roke): Kaj imate tu? Škrlec... No, kako je s to stvarjo?

Struga (v zadregi): Hm... Res ne vem, gospod glavar... Nemarnost! Nemarnost!... Ampak...

Glavar: Familija! Familija, gospod nadzornik! Malo obzirov moramo le imeti. S tem nočem sicer nič reči... za bodočnost... In to je? (Vzame drug akt v roke:) Gospodična Vehovar!

Struga: Za dopust, gospod glavar. Zanimivo! Človek ne ve, kaj bi si mislil... (Mlaskne z jezikom hudomušno:) Te naše gospodične učiteljice... Mladost je norost, gospod glavar! Vedno malo sumljivo, vedno malo sumljivo! — Sicer ne vem, kakšno stališče zavzamete...

Glavar: To je ona iz Zatrjsja?

Struga: Lepo dekle...

Glavar: Le ugotovi!

Struga: Nekaj šepetajo, gospod glavar... Niste ničesar slišali? Oni lajtnant, ki je bil tam na počitnicah...

Glavar: Tu je moj podpis. Se ugotovi! In še eno prazno polo... za Škrleca. (Zopet podpiše.) Vse v redu. Le ne bodimo prestrogi! Ali ste zadovoljni z menoj, gospod nadzornik?

Struga (ves mehak in sladak): Neskončna je vaša milost, velerodje! Ali bi vas ne smel tudi jaz nekaj prositi? Letos je jubilej... Sicer še nimam polnih let... pa vendar... ali bi se ne dalo (menca z rokama in nogama) tudi... mogoče kaj malega...

Glavar: Križec? — Bries skrbi, nadzorniče! Vse v najlepšem tiru.

Struga: O, kako sem hvaležen!

Deseti prizor.**Prejšnja, Genovefa.**

Genovefa (z velikim vrčem vode): Ali ne greš zopet na ples, glavar? Pozorni postanejo. Kakšne nerodnosti so to? Ali se spodobi? Hitro, dokler kdo ne posluti!

Glavar: Res je nerodnost. Ali je kdo . . . Kje je moja krinka? Ali je notri? (Hoče h Gizeli.)

Genovefa: Ni je notri, ne tja! Kaj pa mečkate v roki?

Glavar (pogleda in razgrne masko): Vrag! Zdaj moram kar tako . . .

Struga (uslužen): Ali bi vzeli Gizelino? Tu leži na mizi.

Genovefa: Norec! Belo? Ona je vendar kot angel . . .

(V tem trenutku se začuje od zunaj bližajoči se hrup in šum. Godba igra vedno bliže in bliže. Predno se vsi zavedo, kaj prihaja, je šunder že v predsobi.)

Genovefa (smukne preplašena v Gizelino sobo).

Enajsti prizor.**Prejšnji, brez Genovefe. Potem maskare.**

Glavar (hiti prestrašen, da bi zaklenil; a v tem se že vrata na stežaj odpro, godba zabučí na oder, maskirani pari priplešejo in se grupirajo slikovito).

Zbor: Pustna noč, bučna noč,

bajen tvoj čar;

svet se vrti plešoč

v smel kolobar.

En, dva, tri, štir, pet, šest,

valčkov nam čar

v sanje zaziblje vest;

ljubavi žar

vzpali v razkošnem snu,

zvalovi greh,

v srcih vre brez strahu

radost in smeh.

Plesna noč, grešna noč,

človek drhti,

v strasti pogled ves žgoč,

kri prekipi . . .

Dame: Pridi zdaj, ljubček moj,
 dokler je čas!
 Če si ti moj nocoj,
 tvoja sem jaz.

Gospodje: Pridi zdaj, ljubica,
 dokler je čas!
 Če si ti moja vsa,
 tvoj sem še jaz.

(Od prvega para se loči dama in zapleše sama proti glavarju. Nagajivo ga obkrožuje in mu poje koketno v obraz.)

Dama: O, dražestni gospod glavar,
 zakaj ste nas pustili?
 Pekla mogočni gospodar,
 nahajate se v sili?
 Če vam je dekcle šlo v izgub,
 kaj bi porekli k meni?
 Saj vendar tudi Belcebub
 hlepi nocoj po ženi! —
 Bila sem angel-serafim,
 z nebes sem zrla doli . . .
 Tu vgleдам vas in vsa zdrhtim
 v neznani mi še boli.
 Spustila sem se na zemljo,
 do vas prihrepenela
 in v srcu mi je pretežko,
 da bi nazaj zletela.
 Pristrigla, ah, mi je perot
 gorka do vas ljubezen,
 v nebeški se ne vrnem kot
 brez vas — gospod, ste jezen?
 (Se oklene njegove roke in se mu dobrika.)

Glavar (napol v zadregi, napol vesel, jo ljubeznivo poboža po bradici in grči nerazumljivo z očaranim smehljajem na licih. Se pomeša med druge).

Gospod (ki ga je dama zapustila):
 Lani sem bil krofov sit,
 letos polente;
 lani sem pil pikolit,
 letos pa niente.
 Imel sem ljubico,

pa sem jo zgubu;
srečen je tisti fant,
ki jo je dubu.

Zbor: Oj pustna noč, oj rajska noč
peklen v nebena zvabi;
na pustno noč, na grešno noč
v peklen nebena šla bi.
Hudič se ženi z angeli,
peklen v nebena sili;
dolgčas je tam nedolžnosti,
po grehu se jej vzmihi. —
In ni pekla in ni nebes,
ljubezen sama vlada,
in greh je laž in laž je kes,
res je le sreče nada.
Kot greh sladko, kot kes bridko
vzkipeva hrepenenje,
in ustne v ustne se vpeko,
trenotek je življenje.
Vsa žalost je popotvat šla,
nesreča zdaj počiva;
kjer ni pekla in ni neba,
veselje večno biva.
Oj pustna noč, oj rajska noč . . .

(Iz Gizeline sobe se oglasi nenadoma otroško vekanje. Dame zavrešče, gospodje se preplašeni ustavijo. Jokanje poneha. Vse presenečeno vrvi in kriči navzkriž.)

Glavar (se prvi strezne in zbeži s svojo damo skozi zadnja vrata).

Vsi (v smehu in šalah, brez reda za njim.)

Gospod (brez dame):

Lani sem plela, plela
majaron,
pa me je ukanil, ukanil
en kajon.
Letos si plejem, plejem
rožmarin,
v zibelki joče
mali sin.

(Odide zadnji. Poje deloma že zunaj.)

Dvanajsti prizor.**Struga, pozneje Meta.**

Struga (se je v zadnjem prizoru ravnal po glavarju. V začetku je bil razžaljen in ogorčen, potem pa se je tudi on smehljal in celo nekaj mencal krog kostumiranih žensk. Ko se je oglasil iz sosedne sobe otroški krik, izprva ni razumel, kaj se je zgodilo, in se je čudil splošni zbeganosti. Tu se iznova oglasi vekanje, pomešano z ježno renčečim glasom njegove žene. Ves se prepade in kolena se mu zašibe): O! . . .

Meta (pride, oblečena samo na pol; srdito): Da veste, zdaj mi je dovolj teh komedij pod loncem. Niti en hipec nisem zatisnila očesa. Kakšen zlodej jih je neki klical sem gor? (Viha nos:) In kako to diši! Pa recite, če ne smrdi po antikristu? Fej! Precej jutri grem. Če hočete, si pa pridržite za zadnjih štirinajst dni.

(Tu se zopet oglasi otrok zunaj.)

Meta: O! — No, lepa reč! Sodoma in Gomora, saj sem rekla! Če tu ne izbruhne ogenj in žveplo... Beži, Meta! (Zakrili z rokama in odide.)

Struga (kakor bi se zbudil iz sanj): Gizela! (Hoče v njeno sobo.)

Trinajsti prizor.**Struga, Genovefa.**

Genovefa (pride od desne): Ne kruli! Saj je že dobro. Vse je v redu. (Se gre umivat in si uravnava obleko.)

Struga: Kaj se je zgodilo? O! . . .

Genovefa: Ne brundaj, ko je že prepozno! Prej bi bil gledal!

Struga (si ruje lase:) In s kom?

Genovefa: Le potolaži se, tega že navijemo! Še deželni nadzornik postaneš, rečem ti.

Struga: O! . . .

Genovefa: Krog prsta ga ovijem. In če ne dobiš zlatega križca ali še kaj boljšega, mu izpraskam oči, da jo bo pomnil našo Gizelo.

Struga: A kdo?

Genovefa: Glavar! — A vzel jo bo! Njegova žena bo — pa če zbeži naravnost v Ameriko.

Struga: Gospod glavar!? Za božjo voljo, — ta škandal, ki nastane! Kako je mogla biti tako neumna?

Genovefa: I seveda, ona ga je zapeljala!? Kaj bi pa ti naredil na njenem mestu? Saj si čisto nor vanj! — Premamila sta me, ki sem se ves čas na tihem muzala, kako ga zgrabim za

ovratnik v pravem trenutku! O, pa mi jo že prinese! Tvoj zet bo, Polon, zapomni si!

Struga: In moja Gizela? (Odide na desno.)

Štirinajsti prizor.

Genovefa, Glavar.

Glavar (pride tihotapsko, da Genovefa prestrašeno plane iz svojih misli): Kako je? Vse v redu?

Genovefa: A!? Ste prišli torej? Prosim na besedico, gospodine!

Glavar (nestrpno): Kako je? Vse dobro?

Genovefa: Dobro! Fant je ... A kdaj bo poroka?

Glavar: Ali bomo zdaj na to mislili? Jaz bi pogledal ... (Hoče h Gizeli.)

Genovefa: Nič se ne boš odtegoval! Z besedo na dan!

Glavar: Naj se malo pozabi! Seveda se poročiva ... samo malo naj se poleže ta vihar, ki pride.

Genovefa: A zakaj niste že prej skrbeli?

Glavar: Saj sem komaj vedel!

Petnajsti prizor.

Prejšnja, Struga.

Struga (pride objokan od Gizele. Ko zagleda glavarja se razveseli): O, gospod glavar! (Teče nazaj v sobo in prinese otroka glavarju.) Kakšen srček! Fantek je! Čvrst in okrogel! Potežkajte ga, gospod glavar! Če nima pet kil, Genovefa?

Gizela (zunaj): Dajte sem otroka! Ali je igrača?

Genovefa (jezno popade otroka in ga nese nazaj): Ali je igrača? Tu se zdaj zmeni ž njim in vprašaj ga, kdaj bo poroka! (Odide.)

Šestnajsti prizor.

Glavar, Struga.

Struga (zmeden, s potnimi kapljami na čelu): Kakšna nesreča, gospod glavar!

Glavar: Nič se ne žalite, prijatelj! Vse bo še dobro.

Struga (zamišljen): Kako bi to malo potlačili ... malo omejili ta škandal?

Glavar: Jaz bi pogledal, gospod nadzornik ...

Genovefa (zopet od desne): Zdaj lahko stopiš noter, gospod zet!

(Glavar odide na desno.)

Sedemnajsti prizor.**Struga, Genovefa.**

Struga (veselo): Zet! ... O! (Zopet zamišljen:) Da bi mogli to malo potlačiti ... Kako bi človek ... za boga ...

Genovefa (pospravlja): Glej zdaj, da pridemo k počitku! Glavarja pošljemo domov, trudna sem že.

Struga (plane veselo): Imam jo! Ti se uležeš, Vefica. Tvoj je! Rečemo, da je tvoj. Kdo bi smel dvomiti? (Jo prisili — prestrašeno od iznenadenja —, da leže v posteljo:) Ti se uležeš in otrok poleg tebe. Kdo bi smel dvomiti? (Hiti po otroka, ga prinese in položi poleg žene na posteljo.) Tako, vidiš! Kdo bi mogel dvomiti? In kdo bi pomislil na glavarja?

Osemnajsti prizor.**Prejšnja, glavar.**

Struga (ves srečen): Tako sem si izmislil, gospod glavar: Njen je! Ona leži in srček pri njej. Kdo bi mogel dvomiti? Ali ni imenitno, gospod glavar?

Glavar: Ampak ... ne jemljite si toliko k srcu, gospod nadzornik!

Genovefa (se zave in srdito vstane): Saj je nor! Teslo otročje! Jaz pa ga še gledam in mislim: kaj je zdaj to?

Struga (razočaran, v oči mu silijo solze): Ali jaz ... gospod glavar ...

(Zagrinjalo hitro pade.)

Satura.

Spisal L. Pintar.

(Konec.)

Še eno krajevno ime, dasi s čisto drugim sufiksom tvorjeno, spada po mojem mnenju k glagolu „znojiti“ (= paliti, pripekati), namreč Znojem, Znojm m. in Znojmo, Znojma n., mesto ležeče na levem strmem bregu reke Dyje (Taye) na Moravskem. Meni se vidi „znojim“ kakor part. praes. pass. od glagola „znojiti“, torej znojim kraj ali znojimo mesto prav kakor solnčni pripeki razpostavljeno mesto, od žarkega solnca paljena in žarjena reber ali strmina. Fiat applicatio! — Ker smo že pri Znojimu, vsiljuje se mi zopet prilika